

Abram en Lot

Voor de jeugd:

Bijbelvertelling: Op oorlogspad

In de dagen van Abram en Lot waren er veel koningen. Nu hebben veel volken geen koning meer. Men heeft nu een president.

In de dagen van Abram hadden zelfs veel steden een eigen koning. De stad Sodom had een koning, de stad Gomorrha had een koning, enzovoort. Nu waren al die koningen niet even sterk. Ze hadden ook niet allemaal evenveel soldaten. De éne stad was ook weer zoveel groter dan de andere stad. De sterkste koning probeerde altijd de baas te worden over de andere koningen. Ging het niet goedschiks, dan maar kwaadschiks. De volken die niet zo sterk waren moesten meestal heel veel betalen aan de sterkste. Niet alleen goud en zilver, maar ook schapen en koeien, tarwe en olie. En o wee, als je niet wilde betalen. Dan stuurde de sterkste koning een leger soldaten om toch zijn zin te krijgen. Alles roofden ze dan mee, ook de mensen.

Die mensen werden dan als slaven gebruikt. Die moesten altijd maar werken voor de vreemde koning in het vreemde land. De koningen van de Jordaanstreek, waar Lot woonde, moesten ook ieder jaar een heleboel betalen. Al twaalf jaar lang moesten ze nu al betalen aan Kedor-Laomer, de koning van Elam. Dan, op een gegeven moment,

worden de koningen van de Jordaanstreek het zó zat, dat ze besluiten niet langer meer te betalen. Ze hebben er geen zin meer in. Dan maar oorlog.

Aanvankelijk horen ze niet veel van Kedor-Laomer. Maar hij zal het best gemerkt hebben. De jaarlijkse stroom schapen en koeien en buigende knechten ziet hij niet meer. Kedor-Laomer is echter niet van plan om het er bij te laten zitten. Met drie andere koningen en een groot leger trekt hij op. Tijdens de veldtocht voeren ze ook nog oorlog met andere volken.

Overal winnen ze de strijd. Als de koningen van de Jordaanstreek horen dat Kedor-Laomer in aantocht is houden ze onmiddellijk krijgsraad in Sodom. Ze wachten niet tot Kedor-Laomer voor de poorten van de stad staat. Alle soldaten worden opgeroepen en het leger wordt uitgerust. Daar staan ze dan, duizenden soldaten. De zon schittert in de zwaarden en speren. De vrouwen zwaaien naar hun mannen en zonen. Zullen ze elkaar ooit terugzien? Het zal erop of eronder worden. Plotseling klinkt de bazuin. Duizenden voeten dreunen op de grond, de vijand tegemoet.

De koningen van de Jordaanstreek hebben een heel slim plannetje bedacht. Ze rukken met hun leger op naar het Siddim-dal. Dáár willen ze de vijand ontmoeten. Het Siddim-dal was bezaaid met putten. Overal zag je putten. In die verraderlijke putten zat een kleverige brij, een soort pek. Je kon er wel stenen mee aan elkaar lijmen. Daar gebruikten ze het dan ook voor. Wat de metselaar nu met cement doet, deden ze in de Jordaanstreek met peklijm uit de grond. Ze wisten heel goed de weg door en tussen al die putten. Ze dachten: "Wij weten hier de weg, maar de soldaten van Kedor-Laomer niet. Straks als we gaan vechten zullen de soldaten van Kedor-Laomer in

de putten vallen en vastkleven. Ha, ha, dan zitten ze als vliegen in de stroop". Maar o wat vergissen ze zich. Als de Heere je niet helpt komt er niets van alle mooie plannen terecht. Daar stormen de troepen van Kedor-Laomer het Siddim-dal binnen. Ze lopen helemaal niet in de teerputten. Duchtig slaan ze er op los. En dan, o dan moet de koning van Sodom met z'n bondgenoten de vlucht nemen. Lopen dat ze doen. Lopen... In hun haast en angst hebben ze zelf geen erg in die vieze pekputten. Ze vallen erin en kleven vast. Nog even, en daar dreunen de voetstappen van de soldaten van Kedor-Laomer al door de straten van Sodom. Alles nemen ze mee. Ook de mensen en de beesten. Kijk daar nu toch eens. Wie worden daar uit hun huis gesleept? Zien we het goed? Ja, dat is Lot met z'n vrouw en z'n dochters. Ze hadden toch maar een huis in Sodom gekocht. Lot's vrouw en kinderen hadden net zo lang gezeurd tot ze hun zin kregen. Daar gaan ze nu, alles kwijt. Slaven zijn ze geworden. Meegesleept worden ze naar een ver en vreemd land. Toch hebben de soldaten niet iedereen te pakken gekregen. Heel in de verte zien we een eenzaam figuurtje. Dwars door het land rent het weg. Het is een man. Hij is ontsnapt, aan de grijparmen van de soldaten. Deze man kent Lot en weet ook van oom Abram. Hij is op weg naar Abram om alles te vertellen wat er is gebeurd. Eindelijk komt de man in de omgeving van Hebron. Daar staan de tenten van Abram. Hij vertelt alles aan Abram. Oom Abram houdt veel van zijn neef Lot. Hij wil Lot graag helpen. Onmiddellijk neemt hij maatregelen. Vlug gaat hij naar zijn knechten en zegt: "Jongens, er is iets ergs gebeurd, zo en zo. We moeten er achter aan. Misschien kunnen we er nog wat van redden" Die knechten van Abram zijn ook geen papjongens. Ze zijn al lang vergeten dat ze wel eens ruzie hadden met de knechten van Lot. Er moet nu geholpen worden. Abram doet de wapenkamer van

slot en grendel en begint de zwaarden en speren onder de knechten te verdelen. Ook een paar buurmannen van Abram zullen mee optrekken. Tenslotte staan er 318 mannen klaar om te vertrekken. Maar dat kan toch niet? 318 mannen tegen zo'n groot leger? Maar Abram denkt; "De Heere wil het. Hij zal ons helpen, en dan kan het wel". Voorwaarts, mars. Het is wel een flinke tocht: dwars door Palestina. Maar lopen dat ze kunnen, die herders... Eindelijk krijgen ze de ontvoerders in het oog. "Liggen, jongens", zegt Abram, "ze mogen ons nu niet zien. Vannacht gaan we er oplos". Nu is het nacht. Het leger van Kedor-Laomer is in diepe rust. De soldaten dromen van de rijke buit die ze meegevoerd hebben. Ze zijn dik van het eten. Tussen de gevangenen zit ook de arme Lot met vrouw en kinderen. Stil eens... Als je heel goed luistert hoor je geritsel tussen het lange gras. Of is het de wind? Nee, stil, het zijn de mannen van Abram. Van alle kanton sluipen ze op de vijand toe... En dan..., opeens springen ze overeind en zwaaien hun zwaarden in het rond. De slapende soldaten schrikken in een ogenblik wakker. Aan alle kanten zien ze grote mannen met zwaarden en speren. Ze worden vreselijk bang in het donker. Dan rennen ze weg. Alles laten ze achter. De gevangenen en het vee en het goud en het zilver. Ook hun, eigen spullen laten ze liggen. Ze lopen voor hun leven. Achter hen komen de mannen van Abram. Ze jagen de soldaten van Kedor-Laomer overal heen. Dat grote sterke leger van Kedor-Laomer lijkt wel een troep wegstuivende kippen. In het donker staan twee mannen nog lang met elkaar te praten die nacht. Het zijn oom Abram en Lot. De Heere heeft Abram en z'n kleine leger de overwinning gegeven. Lot is vrij. Zijn vrouw en kinderen leven nog. Dankbaar en blij gaan ze weer op de terugweg. Volgende keer hopen we te horen wat er nog meer op de terugreis gebeurde.

De Heere is sterker dan alle soldaten van de hele wereld. Trouwens,
de Heere heeft ook ontelbaar veel meer soldaten dan alle koningen
en presidenten. Dat zijn de heilige engelen.

Wie tegen de Heere oorlog voert, verliest altijd.

Proberen jullie eens te leren Psalm 136:4

Looft Gods macht, die onbeperkt

Gadeloze wond'ren werkt.

Want zijn gunst, alom verspeidt,

Zal bestaan in eeuwigheid.

DCO

